

DIMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

СВЯТАТА СЪПТАМЪНА

Duminica a VI-a după Rusalii Sub umbrela Bisericii

Acum vreo trei luni, într-o seară din Postul Paștelui, la una din minunatele slujbe de apus din această perioadă a anului, o furtună s-a abătut asupra orașului, implicit și asupra Centrului Vechi, unde se află Biserica Sf. Dumitru-Poștă. Negura de afară, întărită de discreția celor câteva lumânări aprinse în sfântul lăcaș, a susținut într-un mod plastic și concret că „Dumnezeu este Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul”. Am vorbit atunci, la sfârșit, de bucuria de a ne fi aflat împreună sub acoperământul părintesc al Tatălui, întăriți prin lucrarea Mântuitorului Hristos, uniți prin harul Duhului Sfânt. După miruit, furtuna încetase, picuri răzleți aminteau celor ce ieșeau de vijelia de mai devreme.

Mi-am adus aminte acum de acest episod, în Duminica a VI-a după Rusalii, când se citește în cadrul Sfintei Liturghii o pericopă din Evanghelia după Ioan, cap. XVII, un fragment ce mi-a dat sentimentul că aparțin cuiva. Rugăciunea lui Iisus din Ghetsimani, pentru că de acel eveniment este vorba, reprezintă momentul în care Fiul lui Dumnezeu Se roagă să fie întărit în Patimile care vor începe peste câteva ore, rugând pe Tatăl să

poarte grijă de cei pe care El i-a avut în lume. „Ai Tăi erau și Mie Mi i-Ai dat și cuvântul Tău l-au păzit” (Ioan XVII, 6). Este vorba de apostoli și, prin extensie, de noi toți. Ei au fost apărați și au primit viața veșnică. Într-un secol în care durabilitatea ființei umane este căutată doar la nivel trupesc, mesajul este incitant. “Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis” (Ioan XVII, 3). Deci, nu se pomenește nimic de vreo soluție științifică, tehnică, artistică etc. Singura modalitate de a trăi veșnic este cunoașterea lui Iisus, prin cuvânt și faptă. Este bine când lucrurile sunt simple. De ce să ne complicăm? Mesajul evanghelic este clar. Vrei să TRĂIEȘTI? Bun. Hristos este Calea, Adevărul și VIAȚA (Ioan XIV, 6).

Când eram acolo, în biserică, în furtună, ne-am dat seama că în urmă cu doar câteva ore alesesem calea cea bună, că adevărul scripturistic se verifică în modul acesta încărcat de dramatismul cerului și că...e bine. Era bine că eram la adăpost, ne simțeam acoperiți. Protejați. “Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-te în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi (Ioan XVII, 11)”. Uniți, fericiți că suntem acolo. Ar putea părea cuvinte mari. Sunt pe măsura unor sentimente încercate în fuga vieților noastre întortocheate și aglomerate, simțiri cărora le facem loc cu greu și, uneori, forțați de împrejurările prin care Dumnezeu ne spune că El este aici și acolo, acum și mai încolo, cu noi și cu toți. Iisus își încheie rugăciunea în lacrimi pentru cei rămași în lume, pătruns de iubirea pentru noi toți, pregătit să sufere, să moară, să învieze și să se înalțe la ceruri. „Iar acum, vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei” (Ioan XVII, 13). Este mare bucuria de a fi în biserică. Puneți, vă rog, lipsa de însemnătate a episodului înregistrat de ochii mei într-o seară de aprilie, la categoria “și altele” minunate care se pot întâmpla în Biserică. Pentru că, de fapt, eu nu am făcut propagandă umbrelei ce trebuie să ne însoțească în luni ploioase, ci am lăudat Umbrela harului dumnezeiesc ce ne acoperă pe toți, chiar dacă nu conștientizăm asta în cele mai multe clipe ale vremelnicelor noastre existențe. “Acestea a vorbit Iisus și, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească” (Ioan XVII, 1). Și pentru noi a venit ceasul.

Să citim mai mult, să ascultăm mai mult, să facem mai mult, să iubim mai mult.

pr. paroh Mihai Gojgar

BISERICA - PESTE DRUM ȘI TOTUȘI ÎNCĂ DEPARTE

Maria-Lucia Arsene

Am avut norocul să locuiesc și să-mi petrec o bună parte din copilărie în casa bunicilor din Eforie Sud situată în fața bisericii. Și Biserica a rămas punctul de reper chiar și acum când explic, cu mândrie, oricui mă întrebă unde stau și cum se ajunge, că nu este orișice casa din Eforie, ci aceea care este fix în fața bisericii. Astfel, de-a lungul timpului, am privit de peste gard numeroase evenimente importante din viața unui om, de la botezuri până la înmormântările al căror cortegii treceau mai întâi, sau după, spre cimitir, prin fața porții. De asemenea, știam de copil că în Vinerea Mare se înconjoară Biserica, știam când începe și se termină slujba, cu ce ocazie bat clopotele și în ce fel sună în diferite circumstanțe.

Și totuși, oare participam cu adevărat la aceste slujbe? Abia acum îmi dau seama cât de departe eram de fapt de Biserica și câtă nevoie aveam în realitate să ajung la ea. Poate tocmai pentru că era prea aproape și când un lucru ne este prea la îndemână, nu ne gândim să-l prețuim, nici măcar să-l privim cu atenție, darămite să-l iubim.

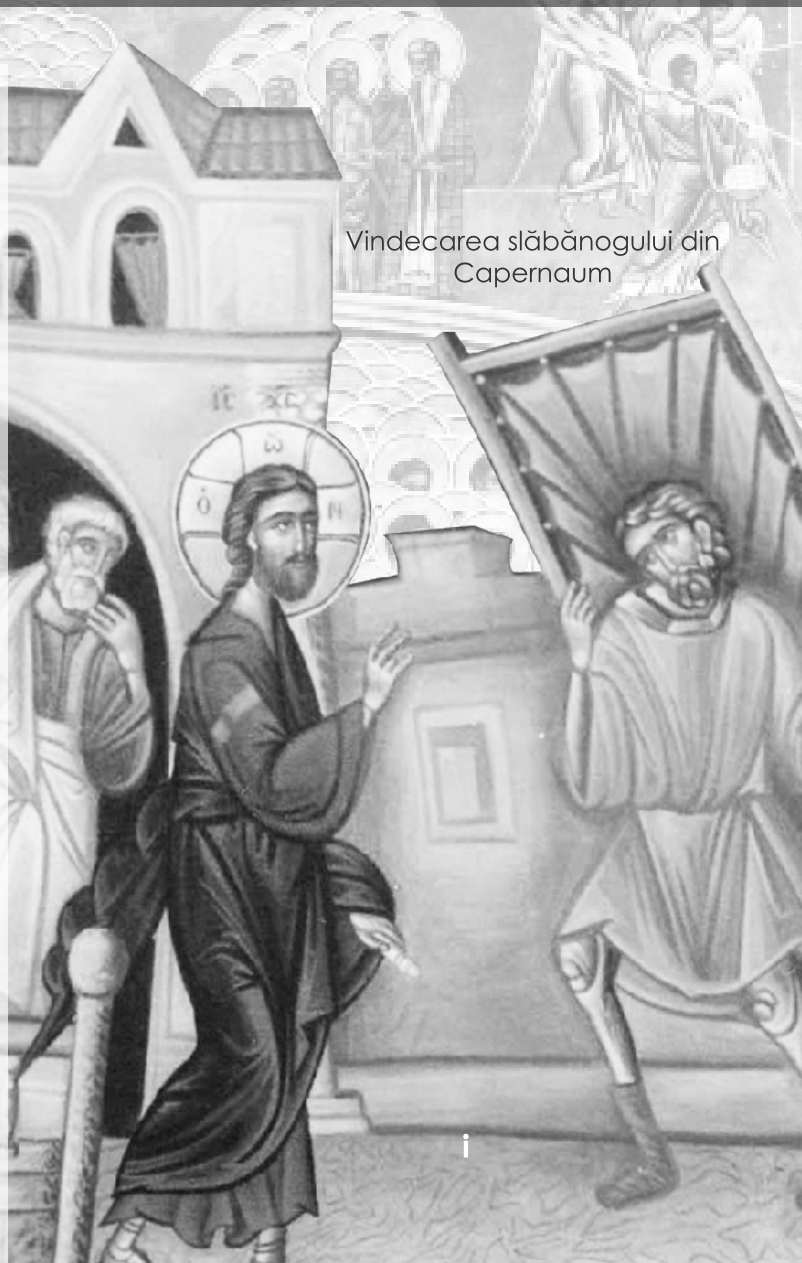
Așa s-a întâmplat și cu mine, a trebuit să gust din uscăciunea distanței ca să-mi pot umezi ochii de bucuria apropierei de Biserica. Și cu cât distanțarea de Biserica este mai mare, cu atât inima noastră este mai uscată și mai însetată de iubirea lui Dumnezeu. Căci doar iubirea Lui ne poate inunda suficient pentru a stinge focul ce ne mistuie, uneori de păcate, alteori de îndoieli, și pentru a-l aprinde în inimile noastre pe cel arzător de iubire divină. Și numai apropierea de Biserica cu frică de Dumnezeu și nădejde ne poate topi îndoielile și temerile ce până acum ne rodeau și ghidau existența și ne poate umple sufletul de liniște, iar inima de iubire.

Așadar, am realizat cum, cu cât pregătim mai mult să ne apropiem și să intrăm în casa Domnului, nu facem decât să ne înnăbușim și să lăsam să se usuce tot ce avem mai frumos în noi, irosindu-ne astfel viața, fiindcă dragostea este cel mai frumos cadou pe care-l poți primi și pe care numai Dumnezeu ți-l poate da.

CHEMAREA BISERICII

Bianca-Valy Tobă

Sunt fericită! Sunt mulțumită! Iată că se mai poate și astfel, în vremuri tulburi, grele și încetșosate de norii secularizării. Și sigur vă întrebați de unde atâta vervă! De la copilul meu - Bogdan! Da. Copiii noștri sunt vestitori fericirii și ei sunt cei care aleg familia în care va trebui să "activeze" toată viața cu bune și rele, testând bunătatea și credința noastră. Povestea mea începe din martie 2012 când Bogdan ne-a anunțat că își dorește să meargă la Seminarul Teologic și să ajungă preot. A fost o adevărată surpriză! De ce surpriză? Păi, are doar 15 ani, este crescut într-o familie cu "arbore" profesional diferit: bunic colonel, bunic frigotehnist, bunică bancher, bunică cadru bugetar, tata cadru militar, mama bancher... Oamenii ocupați intens cu viața de zi cu zi uitând să treacă pragul bisericii așa cum i se cuvine creștinului. Oamenii care merg în excursii, întâlnesc în drumeție o biserică, intră în lăcașul sfânt, admira construcția, se roagă la sfințele icone de sănătate și în final aprind lumânări la "vii și morți", apoi pleacă chipurile mai "liberi". Oamenii care merg la înviere fix la 12 noaptea, iau "lumina" și se grăbesc să ajungă în pat, istoviți de pregătirile bucatelor. Oamenii care nu au fost niciodată de Crăciun la Biserica, care au pregătit cozonaci și au împodobit brazi strălucitori și au împărțit cadouri între ei. Însă alegerea lui Bogdan a schimbat întreaga familie, ne-a adus la Biserica Sf. Dumitru-Postă ca pe niște oi rătăcite... exact așa m-am simțit eu când am ajuns într-o duminică dimineața la ora 7:30, năucită. Nu înțelegeam nimic din ceea ce se întâmplă la slujba Sfintei Liturghii. Glasurile îngerești ale corului mă cutremurau, iar predica de final a preotului parcă avea țintă sufletul meu. Sărbătoarea de Înviere a Domnului a fost DIVINĂ. A fost pentru prima dată când mi-am văzut copilul în straiile speciale ale copilului de altar, când am înțeles, atât cât am putut eu, ce reprezintă de fapt, Învierea Domnului. Probabil că am fost puțin haotică, poate că nu sesizați, din vina mea, ideea acestui articol, dar este doar proiecția în exterior a sentimentelor de fericire, împlinire și responsabilitate conștientizată care mă încearcă acum. Dumnezeu schimbă inimile și viețile noastre într-o clipă, iar asta ne provoacă uneori năucire, o năucire plăcută, dacă îmi dați voie. După ce mă dezmeticesc, voi îndrăzni să mai împărtășesc cu dvs trăirile mele de neofit, de "nou-născut" în viața Bisericii.

Vindecarea slăbănogului din Capernaum

LA PANAGAR

Romeo Potoroacă

Eu sunt domnu' pangarist, adică domnul acela care pentru unii dintre dumneavoastră vinde doar lumânări, iar pentru alții nu vând doar lumânări. Jocuri de cuvinte, n-am zis nimic până acum ați spune, iarăși aveți dreptate ca și în cazul variantei vând doar lumânări, dar mai e și varianta am zis totuși ceva. Ei, într-adevăr n-am vorbit degeaba și anume mă interesează acest domn' pangarist. Domnul Pangarist e o poantă seacă. Nu e tocmai o formulă care să-mi dea prea multă condescendență, adică prestanță. Domnu' pangarist e déjà de-a dreptul caragialesc. Deci cu ușurință vă dați seama că mă cam iau în ușor, fac haz de mine cu alte cuvinte. Încă nu ați aflat despre ce e articolul ăsta, ce-i drept e cam greu din doar ce v-am dat până acum. Dar acum vă voi spune, este despre cât de mult sau puțin contează cum ne adresăm, tu - mie, dragă cititorule, eu - ție, dragă cititorule, tu, dragă cititorule celorlalți și așa mai departe. Ei bine, iubite cititorule, și-mi iau permisiunea să te tutuiesc, amice cititor e un articol despre cum dragul de tine te adresezi unuia, bunăoară altuia, drag ție, drag tuturoră deopotrivă.

Se ia o bucată de piatră
se cioplește cu o daltă de sânge,
se lustruiește cu ochiul lui Homer,
se răzuiește cu raze
până cubul iese perfect.
După aceea se sărută de nenumărate ori cubul
cu gura ta, cu gura altora
și mai ales cu gura infantei.
După aceea se ia un ciocan
și brusc se fărâmă un colț de-al cubului.
Toți, dar absolut toți zice-vor :
-Ce cub perfect ar fi fost acesta
de n-ar fi avut un colț sfărâmat

Scurtă hermeneutică cu aplicație practică.

Vine un nene la mine la panagar, băiat finuț cu ștaif cultură la el, știa de bizanț, știa de toate alea, îi plăcea și arta, ce mai, băiat cu ștaif. Până aici e partea cu: ... ia o bucată de piatră și lustruiește cu puțină artă, se răzuiește cu puțin Bizanț - ați prins ideea.

Nenea ăsta îmi spune despre dânsul și ale sale cugetări profunde și de departe venite, frumos, frumos n-am ce zice, vorbea bine de dânsul. Interpretarea a : după aceea se sărută de nenumărate ori cubul... cubul în cazul de față a se interpreta ca o metaforă pentru ego. Deci se ia ego-ul și se sărută de nenumărate ori cu gura ta, cu gura altora, dar mai ales cu gura infantei. Că tot prostu' știe că până nu-ți dă laudă o persoană curată, ca o infanță de exemplu, n-ai făcut nimic.
După care brusc se sfărâmă un colț al cubului...

Ei aici e interpretarea maximală. Fiți atenți. Cum îmi vorbea domnu' respectiv de ultimile intrigi bizantine și de cât de coruptă e lumea și de cum ecumenismul ne mănâncă și de cum legionarii nu-ș' ce mai fac, vine parcă de nicăieri Părintele, blând și senin la față ca-ntotdeauna. Ei, și de unde ne salute dragul nostrum amic brusc, dar brusc, sfărâmă un colț al cubului: "Auzi, băi Părinte, da' tu ce crezi de cutare chestiune levantină, ori bizantină, ori...", oricum nu mai contează. Mi-a plăcut reacția Părintelui care parcă n-a existat. Pe semen că l-a înțeles pe amicul nostru spre deosebire de mine care încă îmi mai scintesc mintea cu aceasta.

Da... deci articolul este, despre cum suntem arhangheli justițiar, apologeții ortodoxiei, bizantologi și experți în arta eclesială și vorbim sfințiilor slujitori în formule de genul: "Și ce mai faci, Părinte, care-ți mai e viața? Da, băi Părinte, fac bine."
"Iertați și bine cuvântează, băi Părinte, odată că încurc persoanele astea și hai repede de nu mai știu ce-i cu mine..."
Hai să trăiești, dragă cititorule și ne-om mai auzi...

Doamne ajută !

SĂRBĂTORAREA DINAINTEA SĂRBĂTORII

Ivona Boitan

De câte ori ne vine cineva în vizită, fie că avem vreo aniversare sau e una din sărbătorile mari, ne dăm peste cap să arate totul cât mai bine pentru că musafirii să se bucure de o casă curată și mâncare bună, să se simtă bine și să plece mulțumiți și cu dorința de a reveni. Dacă facem asta, fiecare dintre noi în casa noastră, cum am putea rata acest lucru în Casa Domnului? Așa că înaintea fiecărui praznic mare, se face șmotru la biserică. Și cum vineri, 27 iulie îl prăznuim pe Sf. Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon, sâmbătă e zi de întors casa pe dos. Se șterg icoanele, mesele, se lustruiesc stranele... Ocazie numai bună de a găsi tot soiul de bilețele cu cereri negative, că nu le putem spune acatiste. Genul acela de scrieri care încep pios și se termină cu "arde-l-ar", "facă-i-se" etc. Evident că nu sunt acatiste. Acatistele sunt cereri de bine și de ajutor, sau mulțumiri, se pun fie direct în mâna preotului fie se depun în cutia special amenajată, în niciun caz nu se înghesuie după strane, în spatele icoanelor, pe sub piciorul mesei sau mai știu eu prin ce locuri ascunse vederii, de unde se scot la curățenie și ajung acolo unde de altfel le și este locul, la cutia de gunoi.

Dar să revenim la curățenie, care este de fapt sărbătoarea dinaintea sărbătorii, un praznic înaintea praznicului. Pentru

că înainte de a avea sulița nimerită spre a omorî balaurul noi avem mopul care alungă pânzele de păianjen. Și înainte de a da jos praful din inima noastră e mai simplu să-l ștergem de pe strane. Tot ceea ce faci în biserică, dacă faci simplu, din tot sufletul și cu bucurie deplină, devine rugăciune. Și noi nu ștergem praful de pe niște tablouri. Noi aranjăm straie de sărbătoare celor mai dragi apărători ai noștri. Ceii care se roagă pentru noi și atunci când suntem leneși, gângavi sau chiar ticăloși.

Ce bucurie mai mare să ai decât că ai putut și tu face ceva, fie chiar și mărunț, nesemnificativ, pentru unul din acești sfinți care îți veghează ziua secundă de secundă. Zi de zi îi rugăm ba una, ba alta. Să ne dea putere, mâncare, sănătate, bani, școli bune, concedii frumoase...ce le putem da noi lor? Singura ofranda adevărată e să ne schimbăm viețile, să-i urmărim în ceea ce fac ei, să încercăm să le seamănăm pe zi ce trece tot mai mult și... câte-o curățenie din când în când.

Așa că începem cu ce e mai ușor: cu o curățenie exterioară trăgând nădejde că vom ajunge într-o bună zi și la cea interioară. Așa că poftiți la mop, bucurați-vă de cârpa de praf și sperați la mai mare!

CARTE DE PVS DEOPARTE

Ivona Boitan

Bartolomeu Anania

“Cartea deschisă a Împărăției”

“Împărăția lui Dumnezeu este o realitate despre care noi, după două milenii de teologie sistematică, știm mai puțin decât tâlharul de pe cruce”. Ciudat mod de a-ți începe o carte menită să ajute la pătrunderea Sfintei Liturghii. Te întrebi ce ar putea aduce în plus această carte față de cele două milenii de teologie sistematică. Ei bine, vrednicul de pomenire mitropolit al Clujului nu aduce în plus, ci în minus. El curăță tot ce ne poate împiedica în pătrunderea sensurilor practice ale Sfintei Liturghii. Ne face să înțelegem că ea este un organism viu, care respiră, ne respiră, ne viiază așa cum nici măcar mama noastră nu a făcut-o atunci când ne-a dat viață.

Mitropolitul Bartolomeu ia fiecare moment în parte al liturghiei Sf Ioan Gură de Aur și ți-l explică simplu, cu răbdare și cuvinte lesne de priceput, așa cum o mamă îi explică copilului ei de ce e bine să se spele pe mâini înainte de masă fără să-i pomenească de micro-organismele numite microbi, fără să-i explice tot sistemul imunitar al omului, fără să-l înspăimânte și să-l facă să creadă că în jur sunt numai pericole și că de acum va trebui să nu mai pună mâna pe nimic toată viața lui. Tot așa și el ne poartă prin liturghie, moment cu moment, trecând prin ectenia mare, antifoanele și ecteniile mici, intrarea mică, cantarea “Sfinte Dumnezeule”, Evanghelia Împărăției, ectenia cererii stăruitoare, ectenia pentru cei adormiți,

intrarea mare, ectenia de cerere, Crezul, aducerea Sfintei Jertfe, anamneza, epicleza, Rugăciunea Domnească, împărtășirea și încheierea.

Parcursul cărții ne dă impresia că urcăm încetul cu încetul, prin înțelegere, pe un munte foarte înalt, dar aerul în loc să se rarefieze e din ce în ce mai ușor de respirat. Și parcă aștepti să vină duminică să mergi la Sf Liturghie fiindcă ai senzația că o minune se va întâmpla și tu vei fi altul și te vei ridica la trei metri deasupra pământului de la ectenia mică, doar fiindcă ai citit această carte. Partea bună, la dezamăgirea că acest lucru nu se întâmplă, sau cel puțin în cazul meu nu s-a întâmplat, este că vei constata că ești mai atent, că gândul îți fuge mai rar și ți-l aduci mai ușor înapoi tocmai fiindcă stăpânești traseul “excursiei” suitoare.

Citiți și simțiți!

Stăruința în rugăciune, chiar când nu are răspuns, nu cade sub incidența absurdului. Absența sau întârzierea răspunsului poate avea rațiuni pe care numai Dumnezeu le cunoaște

Cerând mila lui Dumnezeu, omul nu se umilește, nu se milogăsește, nu se înjosește, nu renunță la propria sa demnitate, ci are cavalerismul de a se recunoaște drept ceea ce este. Dacă nu l-ai cere lui Dumnezeu milă, ar trebui să îi ceară dreptate.

ȘTIRI DIN PAROHIE

Cu ocazia praznicului de vară al bisericii noastre, vă invităm să fiți alături de noi în pregătirea evenimentului, în trăirea să liturgică și în bucuria comunională.

Službele se vor desfășura după următorul program:

- **Joi, 26 iulie, ora 18: vecernie, litie și procesiune cu sfințele moaște.**
- **Vineri, 27 iulie, ora 8: acatistul Sf. Pantelimon, utrenie și Sf. Liturghie.**

Bucuria este sufletească și trupească, așa încât cei care vor să contribuie financiar sau material la desfășurarea frumoasă a sărbătorii pot aduce donațiile lor la pangarul bisericii (**în fiecare zi, între 8.30 și 20.30**), în conturile bisericii sau pot cere detalii la nr de telefon: **0727 394 631**.

Pachetele și masa praznicară sunt destinate și persoanelor defavorizate din parohie și din spital. E o formă smerită de a-i mulțumi Sf. Pantelimon pentru ocrotirea sa.

Ne-am bucura să faceți cunoscut acest mesaj cât mai multor persoane, dându-ne prilejul să întâmpinăm noi prieteni ai Bisericii Sf. Dumitru în zilele mai-sus menționate. Mulțumim anticipat!

Temele serilor catehetice

Luni, ora 19:00, Biserica Sf. Dumitru - Poștă

- **6 august – Despre meserii care plac lui Dumnezeu – referent Speranta Ciusleanu**
- **13 august – Explicarea icoanelor Maicii Domnului – referent Sebastian Maffei**
- **20 aug – Practica ortodoxa ca terapie – referent Lavinia Tanculescu**
- **27 aug – Manifestarile iubirii – referent Gabriela Lazar**

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 - LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 - EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 - USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Pentru a primi varianta digitală a revistei “Dimitrios” trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul “ABONARE”

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista “Dimitrios” este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în “Dimitrios” înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa Revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

Program liturgic

Duminică 8:30 - Utrenia și Sf. Liturghie
Luni 18:00 - Program de spovedanie
19:00 - Seara Catehetică
Miercuri 18:00 - Sfânta Taină a Maslului
Vineri 18:00 - Acatist
Sâmbătă 10:00 - Parastas

**Biserica
Sf. Dumitru - Poștă**

**Str. Franceză Nr.1
sector 3, București**

0727 394 631